

jeg straks kunde dokumentere, hvorledes Statspolitiet bærer sig ad. Jeg bad derfor udtrykkelig om Oplysning om denne Sag, thi saa behøver det ærede Medlem og jeg ikke at følges ad, og Landstinget behøver ikke at være i Tvivl om, at naar der kommer en Mand med et tysk Pas og faar Opholdstilladelse, bliver der skrevet nedenunder: Viseret, gyldigt til Ophold i Danmark til den og den Tid; ikke gyldigt til Tilbagerejse. Chefen for Statspolitiet i Danmark, den og den Dato. Saa har vedkommende faaet Pasvisum; det bliver trykt nedenfor paa Passet. Derimod betyder det V, der staar, kun Journalnummeret. Lad os tænke os et lignende Tilfælde. Lad os tænke os, at jeg f. Eks. er i Pengevanskeligheder, og at jeg søger Landstingets Finansudvalg om en lille Bevilling paa 3 Mill. Kr., og at Finansudvalget fører Skrivelsen ind i en Protokol B., Nummer det og det. Saa tager jeg med Glæde mit Dokument, naar det kommer tilbage, og siger: Her kan ærede Medlemmer se, her har Rigsdagen skrevet B, det betyder bevilget, nu har jeg altsaa de Penge. Jeg synes, vi er langt ude.

Peder Hedebo: Jeg er enig med den højtærede Justitsminister, der talte om mange Ord i Forbindelse med denne Sag. Ærede Medlemmer, som har haft Sæde i Udvalget, vil erindre, at denne Sag ogsaa der blev diskuteret i stor Bredde i et Par hyggelige Møder, hvor min ærede Partifælle (Jørgen Møller) og den højtærede Justitsminister drøftede Sagen omtrent i de samme Baner som her, og naar man nu, som den højtærede Justitsminister har ønsket det, trækker Sagen ind i Forhandlingerne her i Tinget, saa kan der naturligvis ogsaa her blive en længere Debat ud af dette. Men jeg synes dog ikke, at som Følge af disse mange Ord skulde det, som er Sagens Kærne, have Lov til helt at forsvinde. Jeg finder, at Sagens Kærne er to Ting. For det første Spørgsmaalet, om Manden den Gang opholdt sig lovligt her i Landet. Nu maa jeg for mit Vedkommende sige, at efterhaanden som Ordenes Mængde øges, bliver det lidt vanskeligt at følge med og holde den inderste Kærne fast, men saa vidt jeg har kunnet følge med, er det saaledes, at Manden er for sit Vedkommende lovligt her i Landet, og jeg mener at have hørt paa et eller andet Tidspunkt i disse lange Forhandlinger, at han er her den Dag i Dag, i alt Fald var her paa det Tidspunkt, Udvalget holdt Møde, og det ligger jo ikke langt tilbage. Dette turde være Udtryk for, at han ogsaa paa det tidligere Tids-

punkt befandt sig lovligt her i Landet. Det er det, som min Partifælle fremholder. For det andet er der en Bebrejdelse fra ham mod den højtærede Justitsminister for, at man ikke strakte sig saa vidt i Liberalitet, at man ogsaa gav denne Mands Hustru Opholdstilladelse her i Landet. Nu vil jeg gerne erkende, at det, der er foregaaet fra vedkommende tyske Statsborgers Side, var lidt smart. Han havde altsaa den af min ærede Partifælle nævnte Opholdstilladelse; saa rejste han i det Tidsrum til Hamborg og giftede sig med en tysk Kvinde og vilde saa med sine Dokumenter i Haanden ogsaa have Opholdstilladelse til hende. Jeg vil indrømme, at det var lidt smart udregnet, og hvis man tager det strengt efter Stillingen, som den der var, saa har den højtærede Minister naturligvis Ret i, at denne Opholdstilladelse til Manden og Mandens Situation ikke uden videre kunde berettige ogsaa Hustruens Nærværelse her i Landet. Men er det nu alligevel ikke et af de Tilfælde, hvor man skal se bort fra det rent formelle? Er vi ikke i Danmark, som ganske vist er et lille Land, alligevel store nok til at se bort fra saadan Formalitet og se menneskeligt paa Sagen? Det drejer sig om to Mennesker, som ønsker at være her i Landet, som man ikke ved noget ondt om, og af hvilke den ene, Manden, har Lov til at være her og, saa vidt jeg ved, er her fremdeles; bør vi saa ikke være saa liberale, at vi ser bort fra det formelle og lader den Kvinde, han har giftet sig med, paa samme Konto lovligt opholde sig her i Landet? Det er for mig Kærnen i Sagen, og den vilde jeg ikke gerne skulde helt forsvinde i Ordenes Mængde.

Da jeg nu en Gang har faaet Ordet, vil jeg tilføje paa Mindretallets Vegne, da vor Ordfører i denne Sag ved Sygdom er forhindret i at være til Stede, at i Tilslutning til den Betænkning, Udvalgets Mindretal har afgivet, kan vi ikke stemme for dette Lovforslag. Det forekommer os, at de Oplysninger, der under Sagens Behandling er fremskaffet, ikke giver noget Bevis for, at en saadan Lovgivning fremdeles er nødvendig. Vi har været inde i ekstraordinære Tilstande, hvor ekstraordinære Foranstaltninger maatte træffes ogsaa paa dette Omraade; men at man fortsat skal give, saaledes som dette Lovforslag gør, til Justitsministeren, til den enkelte Mand, den vidtstrakte Beføjelse, her er Tale om, synes vi ikke længere Omstændighederne kræver. Heller ikke synes vi, at Lovforslaget underbygges ved de Oplysninger, der er fremskaffet fra andre Lande, hvor man